

Лісовий Вісник

№8 (23) СЕРПЕНЬ 2013

Лесиними стежками

[6 СТОР.]

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС: **89631**

Лісовий Вісник

Відчуй радість спілкування з природою – передплати журнал «Лісовий Вісник»

Головний редактор
Оксана Чурило

Передплатний індекс: 89631

На правах реклами

ТОВ «ОДЕК» Україна – сучасне, оснащене високотехнологічним обладнанням підприємство із виробництва водостійкої, екологічно безпечної березової/вільхової фанери, у т. ч. – ламінованої, розмірами 1250x2500 мм, 1220x2440 мм.

Система менеджменту якості сертифікована на відповідність вимогам міжнародного стандарту ISO 9001-2008, сертифікована і відповідає вимогам стандартів: EN 13986:2002; FSC, CARB, вітчизняним стандартам (УкрСЕПРО).

ТОВ «ОДЕК» Україна зацікавлене у розширенні ринків збуту своєї продукції.

**PALETTENFABRIK
BASSUM**

Екологія в побуті

Заснована у 1961 році, і сьогодні займає позиції лідера на європейському ринку дерев'яної тари.

www.bassum.com

kronospan

Надхнення,
дароване природою

8657 SM Зерцало Сахара

www.kronospan.com.ua

Зміст

- 4 Офіційно
5 На науковому підґрунті
6 Лесиними стежками
8 «Мене врятувала медсестра чеської армії»
10 Друге дихання відкриває... дорога
11 Яблуня та груша родом із лісу
13 Змагання вальників лісу
14 Неймовірне озеро
16 Частинка Швейцарії на поліському березі Случі
18 Із життя пернатих
20 Зачарований вечір
21 Таки взяли!
22 Куниця-сестриця
24 Світовий океан та його мешканці
25 Живі картини
26 Із чого починається ранок
27 Звіробій убиває хвороби, але... й чоловічу силу також
28 Серпень – місяць лелеки
29 Нотатки натураліста
30 Світ очима дитини
31 Лісовичок

колонка редактора

Що таке незалежність? Можливо, не всі усвідомлюють справжнє значення цього слова. І знання, і розуміння самого поняття – різні. Та й кожен, напевно, правий по-своєму. Так, незалежність і її потрібність чи непотрібність можна трактувати будь-як. А от любов... Любов до рідної землі. Чи трактується вона якось інакше? Напевно, ні. Бо ніхто і ніколи не стане заперечувати: хто не любить батьківщини, той не любить себе, своєї родини.

Пригадується кілька історій, які говорять самі за себе.

Одна з них – про стареньку, нині покійну бабусю Ганну, котра, не надто розуміючи, що таке та незалежність, прекрасно усвідомлювала, що насправді означає поняття «Україна». Бо за любов до неї поплатилося багато членів її сім'ї та друзів. За любов до українських пісень, вишиванок, за те, що сприймали гостей як гостей, а не як господарів. У її невеличкій хатинці не було телевізора, але було радіо. І вона часто проводила вечори біля того «радійка», слухаючи, аналізуючи. І коли там сказали, що Україна стала незалежною державою, а згодом увімкнули національний Гімн, вона щиро плакала, втираючи скупі старечі сльози хустиною. Плакала за своєю молодістю, тими словами із Гімну, які колись боронь Боже було казати вголос...

Друга – про заробітчанку, яка незалежну Україну сприйняла як безробіття, розуміння того, що треба шукати щастя та грошей у сусідів. До Італії поїхала давно. Тоді ще донька була геть малою. Залишила її мамі під опіку. «Я тоді мало усвідомлювала, що таке любов до рідної землі, батьківщини. Але розумієте, це відчуття живе незалежно від нас. Уявіть собі футбольний матч. Грають Італія й Україна. Я – абсолютно байдужа до футболу – не могла не піти туди. Бо ж змагається моя батьківщина! Ви собі не уявляєте того відчуття, коли ти вболіваєш за своїх. У душі все перевертається. Мурашки біжать по тілу. А коли нашим забили гол, ми так плакали, що, здавалося, й втішити ніщо не може. І таких, як я, – сотні, тисячі. Ми прислухаємося до всього, що стосується України. От не так давно у Єгипті загинула українка. Хіба я її знала? Ні, звичайно. Але мені так важко було. Кілька днів не могла заспокоїтися. Бо вона моя, рідна, з тієї ж землі, що й я, хоч і на чужині. Є люди, які кажуть: а мені все одно де жити, аби було добре. Я теж так колись казала. А тепер заробляю гроші, аби купити квартиру і на старість повернутися сюди – на рідну землю. Інший скаже: дурна. А я так не думаю. Можливо, там краще і легше жити. Але тут – моя домівка».

Днями ми святкуватимемо 22-гу річницю проголошення незалежності України. Хтось вважає це святом, хтось – тільки червоною позначкою у календарі, хтось досі ностальгує за СРСР. Але, як казала колись дуже близька мені людина, «...у дитячому будинку також все спільне. І їсти є, і одягнутися дають, і дах над головою. Але прислухайся до дітей. Кожен із них мріє, аби його забрали з тієї спільноти. Вони готові йти за мамою і жити з нею навіть на вулиці. Аби тільки поруч, тримаючи рідну людину за руку». Діти – надто щирі, щоб лукавити. Це вже пізніше, подорослішавши, ми стаємо більш черствими, прагматичними, починаємо говорити те, що подобається іншим, ховаючи своє «Я» десь далеко під подушку. Але одне не змінюється: ми всі (одні відверто, інші глибоко в душі) віримо у краще майбутнє. Краще майбутнє на рідній землі, у своїй родині.

Головний редактор
Всеукраїнського журналу «Лісовий вісник»
Оксана ЧУРИЛО